

ве-тъ Иисусъ Христовы съвзело страхъ и мълкнѣли. На-
рода-тъ стоялъ въ безмолвно чаканіе и недоумѣніе. Иисусъ
Христосъ во всичко това время прѣтърпѣвалъ неизясними
мѣжы, всички-тъ скърби, каквы-то само може да испыта
человѣкъ. Въ третія часть подирь полудне, кога страданія-та
Му достигнѣли до найвысокъ степень, Той воскликнѣлъ:
Боже мой, Боже мой! зашто Мя остави! На тогавашній
Еврейскій языкъ: *Боже мой, Боже мой*, ся изразавало
съ думѣ: *Или, Или*. Нѣкои отъ прѣдстоящи-тъ говорили:
„Той призыва Илиѣ!“ Другы казали съ подсмивъ: „да ви-
димъ, ще дойде ли Илиѣ да Го спаси!“

Все, что были прѣдрекли Пророцы-тъ, трѣбовало да ся
испълни. Св. Царепророкъ Давидъ, тысяща лѣтъ прѣдъ Ро-
ждество Христово, казалъ отъ лице-то на Мессіѣ: *даша въ*
сплѣдъ мою жель и въ жажду мою напоиша мя оцта
(Псал. 68, 22). Спаситель зналъ, че трѣбва скоро да ся
свърши всичко, и затова казалъ: „жѣденъ съмъ!“ Недалече
отъ кръста ся намиралъ сеждъ плень съ оцетъ; единъ отъ
воины-тъ вложилъ въ тоя оцетъ гѣбъ, завръзалъ ѣ на трѣсть
и поднесълъ до уста-та Иисусовы.

Като приелъ оцета, Иисусъ Христосъ казалъ: „Свършиша
ся!“ и, като помълчалъ нѣколко, дорекълъ: „Отче! въ рѣцѣ-тъ
ти прѣдавамъ духъ мой!“ Като изговорилъ тия думы, Той
си прѣклонилъ главѣ-тъ и прѣдалъ духъ.

Въ таѣ минутѣ ся потрѣсила земя-та, камане-тъ ся
распадали, гробове-тъ ся отворили, и мнозина отъ прѣжде-
починѣли-тъ праведници воскреснѣли и, слѣдъ воскресе-
ніе-то Христово, ся явявали на мнозинѣ въ Іерусалимъ;
завѣса-та на храма, която отдѣлявала Святое отъ Святая
Святыхъ, ся раздрала отъ горній край до долній.

Началника-тъ на стражѣ-тъ, която стояла при кръста
Иисусовъ, като видѣлъ всичко, что происходило, казалъ: „вои-
стинѣ Человѣкъ сей бѣ праведенъ: Той бѣ воистинѣ Сынъ
Божій!“ Такожде и воины-тъ, които ся намирали подъ негово